

315/2024

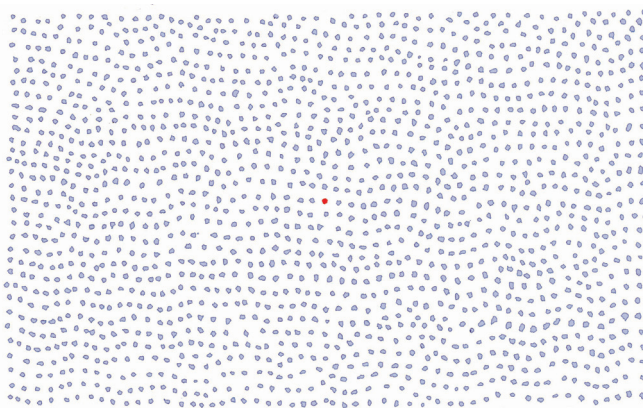
dispress

Leskání

Týden po konci letního soustředění jsem obdržel telefonát, že by jeden filmový štáb potřeboval zvukaře. Neváhal jsem ani sekundu a začal přemýšlet nad tím, kdy si pořádně po soustředění odpočinu. Při příchodu na plac, což bylo mimochodem v 7.30 v sobotu ráno, jsem doufal, že tohle brzo skončí a já budu moct zpátky do postele.

Avšak mezi filmovým štábem se objevila malá postavička, která mi byla od pohledu povědomá. Pomalu jsem se přibližoval, až jsem zjistil, že na tomhle natáčení bude Anička Vyčítalová mít jednu z hlavních rolí. Hned jsme se pozdravili a šli pokecat.

Po několika hodinách natáčení za mnou přišla produkční se slovy, že zanedlouho přijdou další děti, které budou hrát na hudební nástroje. Tuhle informaci jsem popravdě během pár minut vypustil, když tu náhle se přede mnou objevila Viola Čížinská. Pustili jsme se hned do řeči a kdybychom nezdržovali celý štáb, asi bychom tam mohli rovnou nahrát podcast. Natáčení bylo super. Holky jsou moc šikovný! **JaKö**

Jak dlouho svá sedí?

Zavři oči a zkoušej si představit teď. Teď.

Teď.

Odpověď na tuto otázku z básně Ivana Wernische jde dnes najít velmi obtížně. Je už vlastně trochu klišé opakovat, jak je v 21. století složité se zastavit, rozhlédnout se a nechat ručičku nebo spíš digitální ciferník na chvíli zamrznout. Někdo to ale přece jen umí. Houževnatý tramp, foglarovský kreslíř a uznávaný hudebník Marko Čermák i v sychravých listopadových dnech vzdoruje času ve své chatě El Toro. Za zvuku jeho banja z mlžných hor, jsme se vydali do možná ještě mlžnějších Brd. Pár stupňů nad nulou, rozhlasový mikrofon a čtyři odhodlaní reportéři – Viola, Mira, Miša a Alex. Odhodlaní zjistit, jak dlouho trvá teď.

Rozhlasový minidokument si můžete poslechnout na našich webových stránkách drds.rozhlas.cz. **JoKa**

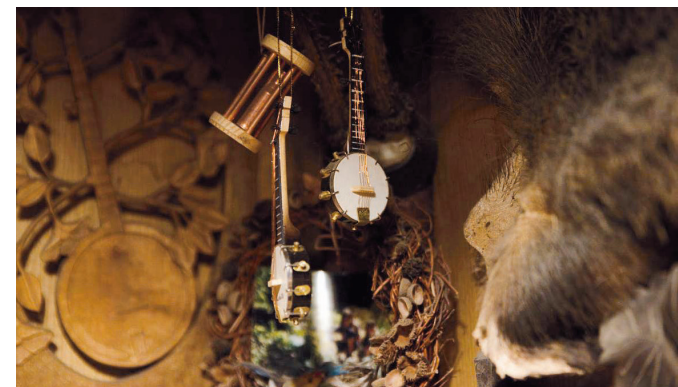

Národní Open air

V první den školy, pondělí druhého září, jsme s Amálkou a rodičem vyrazili tramvají na Střelecký ostrov. U východu dolů z mostu zářil na všechny strany plakát oznamující všem návštěvníkům slavnostního zahájení sezóny Národního divadla, že jdou správně. K naší smůle nám i připomněl, co všechno jsme již díky nedochvilnosti stihli zmeškat, ale nabídka je našťástí velmi bohatá, a tak jsme držíce limonádu vyrazili na průzkum.

Scéna pod širým nebem měla mnoho částí, a sice: Hlavní pódium – k večeru zde bývají koncerty, scénky a podobně; Dětské pódium – dílny s ukázkami z inscenací jednotlivých oborů a setkávání s personálem divadla (kupříkladu v podobě autogramiády, třeba se sólistkou baletu Alinou Nanu); kolo štěstí – jednou za asi půl hodiny jste si mohli zatočit kolem, dalo se něco vyhrát, třeba batoh ze starého mantinelu či tričko a jeho pobatikování; pod Plachtou se dal vyrobit bloček či podložka opět z upcyklovaných CD přehrávačů a starého papíru a také si nechat sítotiskařem dozdobit vlastní přivezené, ale také nově zakoupené tričko (z druhé ruky). A zadarmo se tu dala odesílat pošta – na výběr byl široký okruh pohledů s motivy divadelních představení; opodál stálo obklíčené břehy Vltavy Molo, na kterém se několikrát do dne prošli pořadatelé akce v módě ze starých divadelních rekvizit.

Nedaleko stánků s cateringem stál ještě fotokoutek, taktéž s kostýmy z oddernírovaných programů, s pozadím Národ sobě. Ještě se dalo navštívit hodně stánků, každý byl věnován buď méně viditelné divadelní profesi, nebo konkrétnímu projektu divadla, takže u stánku se scénografií si každý mohl vyzdobit zmenšenou porci hlavního sálu a pamětnická sbírka byla k prohlédnutí pár metrů vedle. **ŽoHá**

Otázky a odpovědi:

Dasha

Měla jste na začátku své kariéry nějaký vzor?

Určitě jsem měla spousty pěveckých vzorů. Z těch zahraničních si pamatuju, že tehdy v mých asi dvanácti letech vyletěl film *The Bodyguard* (Osobní strážce) s Whitney Houston v hlavní roli, a to jsem si řekla, že to je obrovský pěvecký vzor a uznávám ji vlastně doteď. Myslím, že nikdo lepší v populární hudbě vokálně není.

Vy jste původně chtěla být houslistkou.

Co bylo impulsem k tomu, že jste se nakonec rozhodla stát zpěvačkou?

Asi všichni ti, kteří se kdy setkali s tímto nástrojem mi dají za pravdu, že to je nástroj velmi náročný, co se zkoušení týče. A ty výsledky samozřejmě nejdou hned, nebo ne všem. Někteří jsou možná výjimeční a talentovaní, takže jim to jde rychle, ale mně to až tak rychle nešlo. Já jsem zkrátka nebyla spokojená s tím, jak to zní a asi po pěti, šesti letech, co jsem na housle chodila, jsem to vzdala a zjistila jsem, že zpívání je

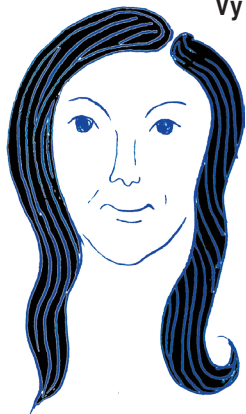
mi bližší a samozřejmě i jednodušší. Zkrátka jsem měla asi více buňky pro ten zpěv.

Vy jste také zpívala s Karlem Gottem. Je ještě nějaký interpret, se kterým byste si ráda zazpívala?

Co se týče těch českých tak už se mi hodně snů vlastně splnilo. A teď kdyby to byli zahraniční, určitě by mě potěšil duet se Stingem.

Co je na práci zpěváka nejtěžší a co vás na ní naopak baví nejvíce?

Já začnu tím, co mě baví nejvíce. Samozřejmě radost z muziky. Že mě to vždycky strhne, dostane do úplně jiného světa a dokáže to vyléčit i všechny chmury, které v tu chvíli máte a samozřejmě taky interakce s publikem, to je důležité. Myslím si, že každý umělec potřebuje být taky adekvátně ohodnocen, a to ho motivuje. A co je na tom nejtěžší? Určitě noční život. Noční návraty domů, potom samozřejmě ráno vstávání, přípravy, neustálé učení se textů. Je to poměrně časově náročná činnost.

Máte nějakou písničku ze svého repertoáru, kterou opravdu nemusíte a posluchači ji na koncertech vyžadují?

Věříte, že to ještě asi nemám? Já tím, že si sestavuju koncertní programy sama, a hlavně těch projektů mám několik, to mám poměrně pestré. A není písně, která by se mi už znelíbila, že ji zpívám často.

Vy zpíváte také ve StarDance. Setkala jste se tam někdy s nějakou písničkou, která vám úplně nesedla? Co na tom bylo nejtěžší a jak se s tím vypořádát?

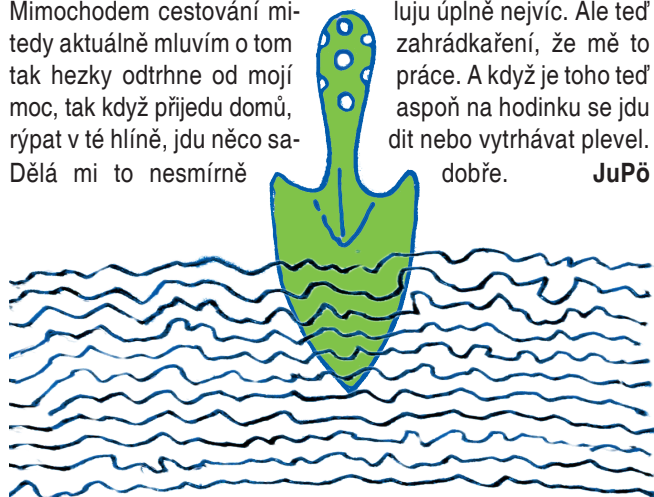
V rámci StarDance se nám to děje docela často, že máme za úkol ujmout se písně, která úplně není naší krevní skupinou, ale zkrátka musíme splnit úkol. Obzvláště šlo o písně, které byly v nějakých jazycích, které úplně neovládám. Portugalská je docela těžká, čínština, potom i nějaký druh afrického jazyka, hebrejščina je taky poměrně náročná. Takže to jsou opravdu oříšky.

A uvažovala jste někdy nad tím, že si ve StarDance třeba zatancujete?

Mě by bylo líto kdybych potom nemohla být v tom orchestřísti s kapelou, se kterou jsem spjatá už tolik let. A je to teda velká dřina ten tanec a rok od roku to opravdu hodnotím jako vyložene vrcholový sport. Když to vidím na těch koležích, kteří tam opravdu tancují, tak určitě bych do toho dobrovolně nešla. (smích)

Máte nějaký koníček, který děláte ve svém volném čase?

Momentálně, protože děláme rozhovor v létě, tak je to zahrádkaření. Já jsem se v tom našla asi během covidového období, kdy se nedalo skoro nic dělat. Nedalo se ani cestovat. Mimochodem cestování mi teďku úplně nejvíce. Ale teď zahrádkaření, že mě to tak hezky odtrhne od mojí práce. A když je toho teď aspoň na hodinku se jdu rýpat v té hlíně, jdu něco sadit nebo vytrhávat plevel. Dělá mi to nesmírně dobře. **JuPö**

Ozvěny my my

Táborové ozvěny jsou (vyjímaje zkoušku na ně) skoro odjakživa prvním hromadným setkáním po letním soustředění. Stalo se tomu tak i letos, tentokrát pod moderátorskou taktovkou Sama a Johanky. Skupinky prezentovaly ukázky ze svých vlastivědných olympiád, ať už videem, obrazem, nebo naživo. Viola přeříkala plnému Minoru svého Kafku, hudební atelier zas předvedl svoji hudbu. Předali jsme si pohárová i plyšová ocenění a nechyběly ukázky z Rádia Diss doplněné o nálož Sařiných fotek. Ozvěnový večer jsme zakončili hromadným zpěvem Červánků, stejně jako každý večer táborový. **FiSv**